23/05/2026

23 Μαΐου: Εορτάζει ο Όσιος Ευμένιος Σαριδάκης

/ Βίοι Αγίων

Αγία μας Εκκλησία τιμά σήμερα τη μνήμη του Οσίου Μιχαήλ επισκόπου Συνάδων και της Αγίας Μαρίας του Κλωπά, που ήταν μια από τις Μυροφόρες γυναίκες.

Επίσης, σήμερα εορτάζουμε τη μνήμη του Οσίου Ευμενίου Σαριδάκη, του νέου, ο οποίος γεννήθηκε στην Κρήτη και για πολλά χρόνια διακονούσε στο Λεπροκομείο των Αθηνών. Η διαπίστωση και διακήρυξη της Αγιότητάς του έλαβε χώρα τον Απρίλιο του 2022 από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Ο Όσιος Ευμένιος ήταν γόνος μιας πολυμελούς και πάμπτωχης οικογενείας. Γεννήθηκε την 1η Ιανουαρίου του έτους 1931. Ο πατήρ Ευμένιος ήταν θεόκλητος στον μοναχισμό. Μεγάλη υπήρξε η δράση και η διακονία του προς τους πάσχοντες αδελφούς μας στο νοσοκομείο Λειμωδών στην Αγία Βαρβάρα όπου είχε νοσηλευτεί και ο ίδιος κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας καθώς προσβλήθηκε

από λέπρα.

Η αγάπη του και ο ασκητικός του αγώνας έφεραν σ’ αυτόν τη χάρη του Θεού και ο ταπεινός ιερέας (λειτουργούσε στο ναό των αγίων Αναργύρων Ιατρών Κοσμά & Δαμιανού, μέσα στο Λοιμωδών) έφτασε σε μεγάλο ύψος αγιότητας -το οποίο διατηρούσε κρυφό όσο μπορούσε- και αξιώθηκε να λάβει το προορατικό χάρισμα, να ζήσει υψηλά πνευματικά βιώματα και οράματα και να βοηθήσει πάρα πολλούς ανθρώπους κάθε κοινωνικής τάξης και μορφωτικού επιπέδου, όχι μόνο με τις συμβουλές και την προσευχή του αλλά και με την αγιασμένη παρουσία του.

Τα δύο τελευταία χρόνια της ζωή του τα πέρασε στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός, στον 6ο όροφο, στο θάλαμο 653, που τον είχε μετατρέψει σε Εκκλησία.

Οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό τον αγαπούσαν πολύ και έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον. Και μόνο που έμεινε δύο χρόνια εκεί μέσα και με τόσο κόσμο κάθε μέρα και τόση ενόχληση, λέει πολλά. Ο θάλαμος 653 σαν να ήταν καλογερικό κελί. Τις τελευταίες εικοσιδύο μέρες ο Γέροντας είχε πέσει σε κώμα και ούτε μιλούσε, ούτε εκινείτο. Εκτός τα μάτια, είχαν πάθει και άλλα ζωτικά όργανα όπως τα νεφρά, η καρδιά και το συκώτι και πλησίαζε το τέλος.

Τελευταία, τον είχαν βάλει και στο τεχνητό νεφρό, αλλά ο οργανισμός του δεν δεχόταν την αιμοκάθαρση και υπέφερε πολύ. Το αίμα που καθάριζε, σε δυο ώρες είχε ξανά μολυνθεί, και έτσι περιήλθε, όπως μας είπε ο καθηγητής, σε σηψαιμικό κώμα και επήλθε ο θάνατος. Ήταν 23 Μαΐου του 1999, ημέρα Κυριακή.

Θαύματα

Μετά την κοίμησή του επιτελεί πολλά και μεγάλα θαύματα, όπως το ομολογούν άνθρωποι που ευεργετήθηκαν. Ο βίος του υπήρξε αρετή και η αρετή βίος.

Το Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» παραθέτει ένα απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Σίμωνος *«Πατήρ Ευμένιος, ο ποιμήν ο καλός και θαυματουργός»* σχετικά με θαύμα του νέου Αγίου που βίωσε ο γνωστός τραγουδιστής Σταμάτης Κόκοτας.

Σε εκπομπή, που παρουσίαζε ο δημοσιογράφος Μάκης Τριανταφυλλόπουλος, παρευρισκόταν και ο τραγουδιστής Σταμάτης Κόκοτας. Το θέμα της εκπομπής ήταν για τα θαύματα και ο τραγουδιστής διηγήθηκε μια προσωπική εμπειρία που είχε.

Βρισκόταν στον Ευαγγελισμό, για να επισκεφθή κάποιον γνωστό του. Περνώντας από τα δωμάτια, είχε δει τον πατέρα Ευμένιο [Ιερομόναχος, π. Ευμένιος Σαριδάκης (1931-1999)].

Όπως ήταν στον διάδρομο και μιλούσε, σε ένα δωμάτιο πιο πέρα γινόταν αναταραχή, ο κόσμος έκλαιγε. Πήγε και ρώτησε, τι συμβαίνει. Ήταν ένα κορίτσι που το περιμένανε.

Οι γιατροί έλεγαν, πως δεν έχει ζωή, μέχρι το πρωί θα έχη τελειώσει.

Ο τραγουδιστής τους λυπήθηκε και τους είπε ότι σ' ένα δωμάτιο ασθενής ήταν ένας ιερεύς, να τον φωνάξουν, να διαβάση κάτι στο παιδάκι.

Ήρθε ο Παππούλης και τους έλεγε:
– Μην κλαίτε. Καλά είναι.
Τους έβγαλε όλους έξω και έκανε προσευχή. Το παιδί συνήλθε και ζήτησε να φάη.
– Αυτό έγινε μπροστά στα μάτια μου, είπε ο τραγουδιστής.
Μετά από αυτό το γεγονός, οι δημοσιογράφοι πήγαν στο Λοιμώδων και βρήκαν τον πατέρα Ευμένιο [ήταν εφημέριος εκεί], ο οποίος, όμως, δεν ανέφερε τίποτε για το γεγονός αυτό στην συνέντευξη.

Ανέφερε μόνο ένα δικό του περιστατικό, πως είχε πρόβλημα στο πόδι και η Παναγία τον έκανε καλά.

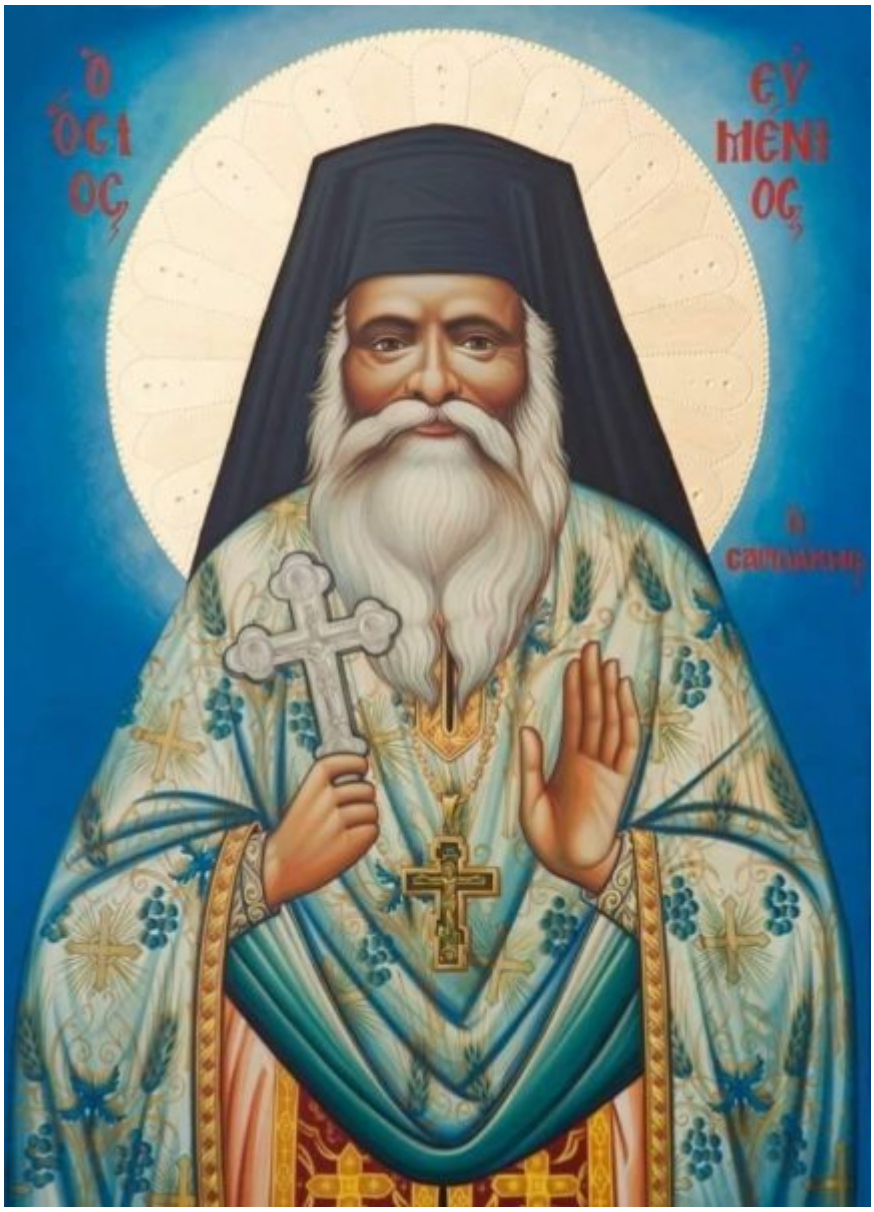

Μαρτυρίες ανθρώπων που έζησαν τον γέροντα Ευμένιο στο βιβλίο του Μοναχού Σίμωνος: «Πατήρ Ευμένιος, ο Ποιμήν ο καλός και Θαυματουργός»

«Το 1984, ο γέροντας είχε μεταβεί στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί, παρά το καθεστώς δεν έβγαλε τα ράσα του και, σύμφωνα με μαρτυρίες, ευλογούσε όλον τον κόσμο! Σταύρωνε όλους εκείνους, που πήγαιναν να του φιλήσουν το χέρι. Κρυπτοχριστιανοί, ακόμη και Τούρκοι, έσκυβαν το κεφάλι τους και τους ευλογούσε. «Δεν ξέρεις», έλεγε, «τί μπορεί να γίνη αύριο…».

……

Κάποια μέρα, που ο πατήρ Ευμένιος ήταν άρρωστος στο κρεβάτι, τον επισκέφθηκε ένας Ιερεύς για να πάρη την ευχή του. Ο παππούλης, τότε, μόλις είχε βγει από το νοσοκομείο.

Πριν προλάβει ο Ιερεύς να καθίσει, του είπε:

– Πήγαινε στο Ιερό, βάλε το Πετραχήλι μου, πάρε τα Άγια Μυστήρια και πήγαινε να μεταλάβης τον τάδε (είπε το όνομά του) στο τάδε κτίριο, στον τάδε όροφο του νοσοκομείου.
Ο Ιερεύς έκανε ακριβώς ό,τι του είπε ο Παππούλης. Βρήκε έναν ετοιμοθάνατο νεαρό, ο οποίος ανέκτησε για λίγο τις αισθήσεις του, έκανε με δυσκολία τον σταυρό του, άνοιξε το στόμα του και μετέλαβε.

Ύστερα ο Ιερεύς είπε στην μητέρα του νεαρού, που τον διακονούσε:

– Είχατε ειδοποιήσει τον Πατέρα Ευμένιο, τον Εφημέριο του νοσοκομείου, να έλθη να κοινωνήση το παιδί σας, αλλά επειδή δεν μπορούσε ο ίδιος να έλθη, λόγω της ασθένειάς του, έστειλε εμένα.
Εκείνη απήντησε, ότι ο γιος της είχε εκφράσει την επιθυμία να κοινωνήση, αλλά δεν είχαν προλάβη να ειδοποιήσουν τον Πατέρα Ευμένιο, διότι ο γιος της είχε πέσει ήδη σε κώμα.

Ο Ιερεύς, στην απορία του, ποιός είχε ειδοποιήσει τον Πατέρα Ευμένιο, ρώτησε και την νοσοκόμα. Εκείνη είπε, ότι δεν είχε πάρει εντολή από κανένα, να μιλήση στον Ιερέα για να κοινωνήση ο νεαρός.

……

Μία κυρία διηγήθηκε την θαυμαστή επέμβαση του Πατρός Ευμενίου στην εγκυμοσύνη της:

«Βρισκόμουν στον δεύτερο με τρίτο μήνα εγκυμοσύνης σε δίδυμα. Τότε ξαφνικά, άρχισα να έχω αίμα. Πήγα στον γιατρό και στον υπέρηχο που ακολούθησε, βρήκαν ότι το ένα έμβρυο ήταν νεκρό και παρ’ όλο που το καθένα ήταν σε διαφορετικό αμνιακό σάκκο, από την στιγμή που έπρεπε να μου βγάλουν το νεκρό έμβρυο θα έπαιρναν και το άλλο, για να σταματήσουν την αιμορραγία.

Επειδή είχα και άλλες αποβολές στο παρελθόν και φοβόμουν την διαδικασία, δεν δέχθηκα την συμβουλή του γιατρού, να με καθαρίσουν εκείνη την στιγμή. Έφυγα και πήγα στο σπίτι μου κλαίγοντας. Σηκώθηκα και πήγα στον Πατέρα Ευμένιο να του πω την στενοχώρια μου και να ζητήσω να προσευχηθή για μένα. Αφού με άκουσε με προσοχή, βάζει το Πετραχήλι του, μου ακουμπά το κεφάλι και σε λίγο

μου λέει:

– Άκουσε τι θα σου πω. Δεν θα πας στον γιατρό, θα το αφήσης το παιδί να γεννηθή και αυτή την γέννα δεν θα την καταλάβης.

Εγώ η ολιγόπιστη, σκέφθηκα ότι με παρηγορεί ο Παππούλης και του λέω:

– Αχ, Παππούλη μου, αφού γεννώ με καισαρική και λόγω αλλεργίας, η νάρκωση δεν με καλοπιάνει και τα νιώθω όλα.

– Άκουσέ με, μου λέει, ακουμπώντας μου το χέρι λίγο πιο πάνω από τον καρπό. Αυτή την γέννα δεν θα την καταλάβης. Και να πας να κοινωνήσης. (Του είχα πει ότι σκεφτόμουν να πήγαινα για λίγο το βράδυ σε μία Αγρυπνία).

Παίρνοντας την ευχή του Γέροντα για το παιδί και για την Αγία Κοινωνία, έφυγα τόσο ανάλαφρη που το αίμα που είχα ήταν σαν να μην υπήρχε. Όταν το βράδυ κοινώνησα, μέχρι το ξημέρωμα σταμάτησε η αιμορραγία. Και με την ευχή του Γέροντα, έφερα στην ζωή το τρίτο μου παιδάκι. Ήταν το πρώτο χειρουργείο, που μόλις συνήλθα γέλαγα, δεν ξέρω πώς, και μου έδωσαν αμέσως για θηλασμό το μωρό μου. Πραγματικά δεν κατάλαβα αυτή την γέννα».

